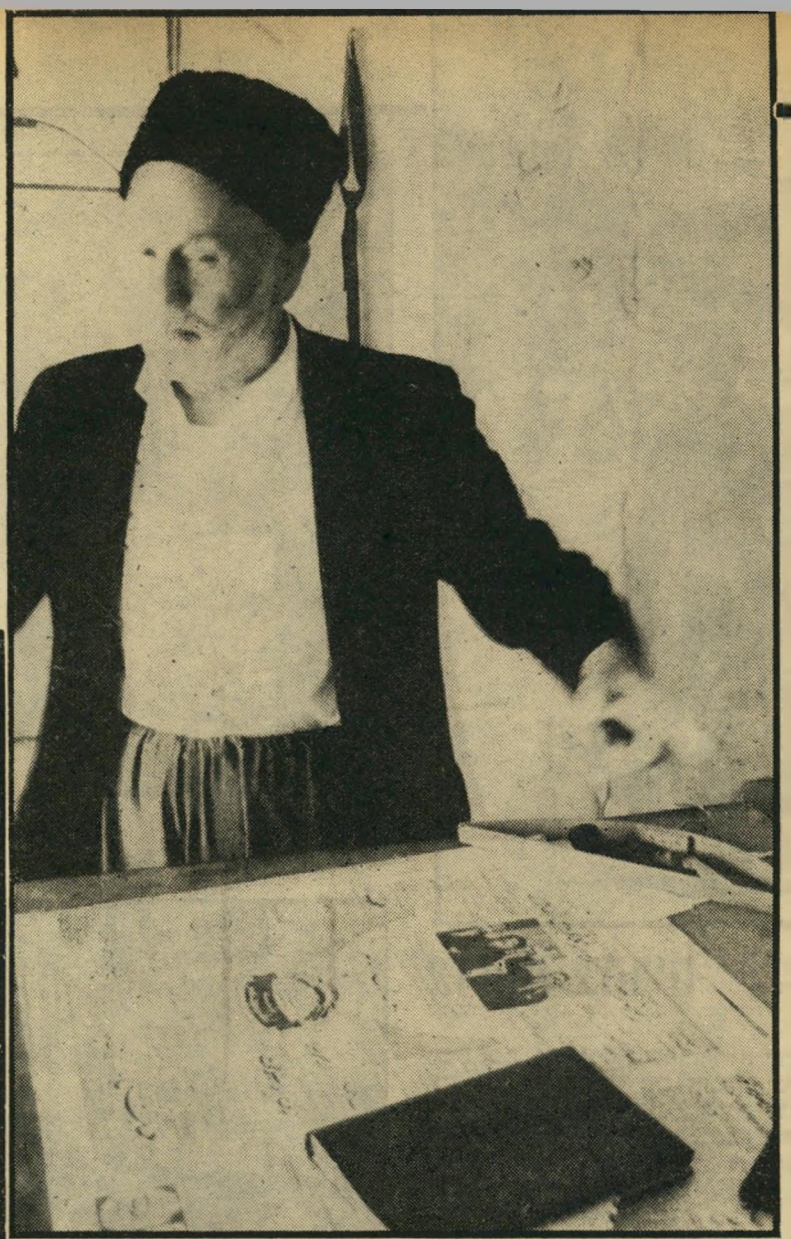

קוניטרה:

עיר

לפנים

הצ'רקסי הבודד מאולוד הארון מחמוד, הוא אחד התושבים היבודדים שנשארו בעיר. יש לו הסבר על הסיבות לתבוסה הסורית: "הם לא זאגו לאזרחים שלהם בכלל." הוא סיפר שבימי המלחמה גירשו הקצינים הסוריים את אזרחי קוניטרה מן המקלטים, על־מנת לפנות מקום מבטחים לעצמם.

לייט לט אומר: "מחויץ לתחום." ג'יסיים של המשטרה הצבאית מסתובבים ברחובות, כדי לזרוא שאמנם איש לא יכנס לעיר.

מותר רק לחיילים־בתפקיד לי הימצא שם — ולאותם ערכים מעטים שעוד נותרו בעיירה היסורית הכבושה.

תושבים אלה — כמאה מתוך אוכלוסיה של קרוב ל־20 אלף — רוכזו בכמה בתים, מסביב לכנסייה היחידה של העיר. זה "הרובע הערבי" של קוניטרה היום. כל שניים־שלושה תושבים תפסו בית — ומחכים.

למה הם מחכים? "שיתנו לי לעבור לדמשק," אומר צעיר בן 18, "אני שמח מאוד לחיות תחת שלטון ישראלי. אבל כל משפחתי ברחה לדמשק. הם בטח דואגים לי. הבטיחו לי לסדר לי מעבר, באמצעות האו"ם."

דאעה ג'מיל היא בת שמונה — הבת האמצעית מבין ארבעה אחים ואחיות. היא נשארה בקוניטרה, יחד עם אמה הנוצריה — ומחכה לאביה. איפה הוא? "אני לא יודעת. הוא נהג בצבא. נסע — ולא חזר."

מאולוד הארון מחמוד הוא מוסלמי צ'רקסי הוא שלח את כל משי פחתו לדמשק, כרגע שהתקרבה המלחמה לקוניטרה. הוא נשאר כאן לבדו — כדי לשמור על חנותו. עכשיו הוא מבקר כל יום בחנות.

מאולוד בן ה־65 יודע בדיוק לי מה הובסו הסורים. "יש בשכונה הזאת מיקלט ל־600 איש. כיום שהתחילה המלחמה, בא מפקד היאזור — וגירש את כל האזרחים

מאוד. הוא תפס סוס לבן משוטט ברחובות — קצת עייף, אבל בכל זאת סוס. הוא התיישב עליו — קשה לקרוא לזה רכיבה — ומשמח את לבב חבריו המשועממים בהצגה של חייל־פרשים מסתער.

לוי מנחם, סוראי בן 19 מהרצליה, מרגיש מצויין החרמון נראים קרובים

הכובש על הסוס בקוניטרה. האוויר טוב, השלגים שעל